

Ne pametuj, ločuj!

Živijo, sem stojalo za barvice. Mogoče mi ne boste verjeli, ampak včasih sem bila plastenka.

Vse se je začelo v trgovini, ko me je kupila neka deklica. Odnese me je k sebi domov in me postavila v hladilnik, kjer je bilo precej hladno in temno. V njem je bilo veliko drugih plastenk in vse so se mi zdele zelo prestrašene. Vprašala sem jih, kaj jih skrbi. Povedale so mi, da se bojijo biti pozabljene in nočejo onesnaževati okolja, saj veliko ljudi ne ločuje stvari. To pa je začelo skrbeti tudi mene, saj plastenke zelo škodujemo okolju. Vsak dan je bila za odhod iz hladilnika izbrana le ena plastenka in vsakič me je bolj skrbelo, kaj se bo po uporabi zgodilo z menoj. Na koncu sem ostala le še jaz. Ko se je odprl hladilnik, se je prikazala roka in me vzela ven. Ko v sebi nisem imela več vode, me je človek postavil v omaro. To se mi je zdelo zelo čudno. Naslednji dan je deklica odprla omaro in me odnesla do mize, na kateri so bili škarje, lepilo in okraski. Okrasila me je z barvnimi trakovi in name prilepila različne nalepke. Ugotovila sem, da sem postala prikupno stojalo za barvice. Bila sem zelo vesela, saj sem postala spet uporabna.

Zdaj ko sem stojalo, je vsak moj dan zelo zanimiv. Vedno opazujem, kako otroci rišejo in barvajo. Ko pa ni otrok, opazujem slike in si predstavljam, za kaj bi lahko bila še uporabna.

Zala Šega, 9. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar